

De geschiedenis van de Filistijnen

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Herziene Statenvertaling 2010
Samengesteld door M.V., 28-1-2011. Update (kaart) 18-12-2011

Met het oog op de aanspraken van de Palestijnen op het gebied van Israël komt het me nuttig voor beknopt de geschiedenis van de Filistijnen samen te stellen.

Filistijnen - Palestijnen

De naam Palestina (→ Palestijnen) is afgeleid van Filistea, eertijds het land van de Filistijnen, een volk dat de kuststrook van Gaza bewoonde. Zie de kaart hieronder:

De Romeinse Keizer Hadrianus zorgde voor de benaming Palestina voor het land dat Israël toebehoorde.

De Oud-Grieken gebruikten oorspronkelijk de naam Palestina enkel om de kuststreek aan te duiden waar van oudsher de Filistijnen woonden. De naam werd vermoedelijk afgeleid van Filistea, 'land van de Filistijnen'. Later gebruikten de Grieken (en de Romeinen) de naam niet enkel voor de kuststreek, maar duiden ze er ook het 'land van de joden' mee aan. ... In 136, na de opstand van Simon bar Kochba, wilde de Romeinse Keizer Hadrianus elke verwijzing naar de joden verwijderen. De (herstichte) stad Jeruzalem werd Aelia Capitolina genoemd en de Romeinse (Byzantijnse) provincie 'Syria-Palaestina' ... In 1920 werd Palestina de naam voor het mandaatgebied dat de Britten toegewezen kregen door de Volkenbond. ^[1]

De kruisvaders namen de Romeinse aanduiding "Palestina" over. Onder de Turkse overheersing was het land deel van de provincie Syrië. Dit was de situatie tot 1922!

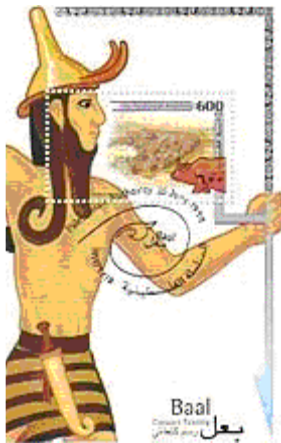
Toen de Britten (van de Volkenbond) het mandaat over Palestina verkregen werd de naam Palestina beperkt tot het gebied ten westen van de Jordaan. Het gebied ten oosten van de Jordaan werd Trans-Jordanië genoemd, dat in 1946 onder Abdullah het koninkrijk Jordanië werd. Het land ten westen van de Jordaan kreeg met het uitroepen van de staat Israël weer zijn oorspronkelijke naam Israël terug.

De huidige Filistijnen

De Palestijnen noemen zichzelf Filistijnen. De Palestijnen zijn wel geen voortzetting van de oorspronkelijke Filistijnen. Toch zegt de Bijbel dat er Filistijnen in de eindtijd zullen zijn, geen echte, maar bastaards. (In het Hebreeuws "mamzer", zie Deut. 23:2 en Zach. 9:6).

In overdrachtelijke zin kan het ook “vreemdeling” betekenen. Het is dus een volk zonder een echte identiteit. Wie zijn deze Filistijnen dan? Waar komen zij vandaan? Tot welk volk behoren zij? Ze behoren tot geen enkel volk, of tot allerlei volken.

“Dan zal een bastaardvolk in Asdod¹ wonen, en Ik zal de trots der Filistijnen uitroeien” (Zach. 9:6).

Filistijnen worden in de eindtijd “bastaard-Filistijnen” genoemd. En God zal hun trots uitroeien. Sommige uitleggers menen dat hun trots, de “Dom van de Rots” is.

De Filistijnen waren aanbiddeers en vereerdeers van afgoden (Richteren 10:6). Het is opmerkelijk dat de zich noemende Filistijnen een postzegel hebben uitgegeven met daarop een Baälbeeld, de god van de oorlog.

Aan de Baäl werden ook kinderen geofferd. Dit gebeurt ook nu weer. Met “grote vreugde” offeren de Filistijnen hun kinderen op voor de “heilige oorlog” tegen Israël.^[2]

Links: postzegel van de hedendaagse Filistijnen, met hun oude oorlogsgod Baäl.

De geschiedenis van de Filistijnen^[3]

De Filistijnen vielen bij hun veroveringstocht ca. 1188 vC. Egypte aan, maar Ramses III sloeg hen te land en ter zee terug. Wel liet Egypte toe dat zij zich vestigden in de Sjejala, die tot de Egyptische invloedssfeer behoorde.

Als Egyptische vazallen namen de Filistijnen in Gaza, Askelon, Asdod en Ekron de macht over; zij vormden met Gath een bond van vijf stadskoningen, van wie telkens één de leiding had bij acties naar buiten. Met het verval van de Egyptische macht in de 11de eeuw vC. Werden de Filistijnen zelf heer en meester in het land; zij verspreidden zich over de Kanaänitische stadsstaten tot in de vlakte van Jizreël tot Beth-Sean toe, zoals het daar gevonden aardewerk uitwijst. - Aanvankelijk voelden de Israëlieten zich ver de minderen van de Filistijnen, vgl. de geschiedenis van Simson, Rechters 14-16, en 1 Sam. 13:19vv.; 17:5-7. 1 Sam. 4vv. spreekt van een nederlaag van de Israëlieten bij Afek, waardoor zelfs de ark des verbonds geruime tijd in het bezit van de Filistijnen kwam. Een tijdelijk overwicht van Samuël kon niet verhinderen, dat ook het bergland aan de Filistijnen schatplichtig werd, vgl. 1 Sam. 7:10-14; 10:5; 13:3v. Saul gelukte het de Filistijnen wel met behulp van Jonathan en David tijdelijk in het laagland terug te dringen, 1 Sam. 14; 17, maar hij verloor op Gilboa zijn land en leven toen de Filistijnen terug sloegen, 1 Sam. 31. David, die tijdelijk als leenman bij Achis van Gath in Ziklag bescherming tegen Saul had gevonden, beklom nu aanvankelijk als vazal van de Filistijnen de troon te Hebron. Pas als koning van het gehele Israëlitische rijk, ong. in het jaar 1000 vC., gelukte het hem door twee overwinningen in het dal Refaïm ten zuid-westen van Jeruzalem het juk van de Filistijnen af te schudden, 2 Sam. 5:17vv.; 8:1. Daarmee was de macht van de Filistijnen over Israël gebroken. Gath werd later bij Juda gevoegd en door Rehabeam tot een vesting gemaakt, 2 Kron. 11:8. Salomo had in Gezer een grensvesting tegenover Ekron en Gibbethon (tell el melât). Na zijn dood braken hier de gevechten met de Filistijnen weer uit, waarbij heel het Israëlitische leger werd ingezet tegen Gibbethon, 1 Kon. 15:27; 16:15vv.

In de daarop volgende tijd behielden de Filistijnen de kern van hun gebied, die zij zelfs bij tijden met behulp van Hazaël van Damascus konden uitbreiden ten koste van Israël, vgl. 2 Kon. 12:18; 13:22; 2 Kron. 26:6; Jes. 9:11.

Verscheidene profetieën waren tegen hen gericht: Am. 1:6vv.; Jes. 14:28vv.; Zef. 2:4vv.; Jer. 25:20; Zach. 9:5v.

Adad Nirari III en Tiglath-Pileser III onderwierpen Filistea aan de suprematie van Assyrië, waartegen Gaza en Asdod tussen 734 en 711 tevergeefs in opstand kwamen, zodat thans Filistea de Assyrische provincie Asdod werd. Bij een opstandige beweging onder Hizkia van Juda, wiens invloed

¹ Asdod: Filistijnse stad, gelegen in de huidige Gaza-strook. Asjdod was in de oudheid de noordelijkste van de vijf steden van de Filistijnen.

tot ver in Filistea reikte, vgl. 2 Kon. 18:8, sloten koning Sidka van Askelon en de inwoners van Ekron zich aan, die hun koning Padi, die Assyrië trouw bleef, geboeid aan Hizkia uitleverden. De koningen Mitinti van Asdod en Silbel van Gaza bleven vazallen van Assyrië en kregen, samen met Padi van Ekron, na Sanheribs voorspoedige veldtocht in 701 tijdelijk het gebied van Juda, uitgezonderd Jeruzalem, toegewezen.

De Assyrische heerschappij werd spoedig gevolgd door de Egyptische, waarbij Farao Psammetik I (volgens Herodotus) 29 jaar lang Asdod belegerde en Farao Necho de stad Gaza innam, Jer. 46:2; 47:1.

In het Perzische rijk ten tijde van Nehemia bestond de Assyrische provincienaam Asdod voor Filistea nog, vgl. Neh. 13:23v.

Alexander de Grote ondervond hardnekkige tegenstand van Gaza. In 323 vC. kwam Filistea aan Syrië, daarna aan de Ptolemaeën, en sinds 198 weer aan Syrië. In de oorlogen van de Makkabeeën vlamde nog eenmaal de oude vijandschap tussen Judeeërs en Filistijnen op: Jonathan verwoestte Asdod met de tempel van Dagon, onderwierp Askelon, kreeg Ekron van Alexander Balas, koning van Syrië, en dwong Gaza de vrede af, 1 Makk. 10:48vv.; 11:61v. Alexander Jannaeus (Jannai) voltooide de onderwerping.

Door Pompeius ingelijfd bij de Romeinse provincie Syrië, beleefden de Filistijnse steden uitwendig een bloeitijd, maar geestelijk en staatkundig vervielen zij aan een steeds toenemende hellenisering.

Gaza van Israël onder Salomo

Onder koning Salomo heerste Israël ook over Gaza.

Zie deze kaart: <http://www.verhoevenmarc.be/Israel-JerobeamII.jpg>

1 Koningen 4:21: Salomo heerste over alle koninkrijken **van de rivier de Eufraat tot het land van de Filistijnen en tot aan de grens van Egypte**. Zij brachten geschenken en dienden Salomo al de dagen van zijn leven.

Dit betekende een eerste vervulling van Gods belofte in zijn verbond met Abraham:

Gn 12:7: Toen verscheen de HEERE aan Abram en zei: Aan uw nageslacht zal Ik **dit land** geven. Toen bouwde hij daar een altaar voor de HEERE, Die hem verschenen was.

Gn 13:15-16: Want **al het land** dat u ziet, zal Ik **voor eeuwig** aan u en uw nageslacht geven. 16 En Ik zal uw nageslacht maken als het stof van de aarde; als iemand het stof van de aarde zou kunnen tellen, dan zou ook uw nageslacht geteld kunnen worden.

Gn 15:18-21: Op die dag sloot de HEERE een verbond met Abram, en zei: Aan uw nageslacht heb Ik dit land gegeven, **van de rivier van Egypte af tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat**: 19 de Kenieten, de Kenezieten, de Kadmonieten, 20 de Hethieten, de Ferezieten, de Refaïeten, 21 de Amorieten, de Kanaänieten, de Girgasieten en de Jebusieten.

Zie over de toekomstige heersende positie van Israël over de volken:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Herstel-Israel.pdf>

Het beloofde land voor eeuwig van Israël

Zoals we in de volgende verzen zien is het verbond een “eeuwig verbond”, tot een “eeuwig bezit”:

Gn 17:7-8: Ik zal Mijn verbond maken tussen Mij, u en uw nageslacht na u, al hun generaties door, tot een **eeuwig verbond**, om voor u tot een God te zijn, en voor uw nageslacht na u. 8 Ik zal aan u en uw nageslacht na u het land waar u vreemdeling bent, heel het land Kanaän, **als eeuwig bezit** geven. Ik zal hun tot een God zijn.

Dit moet in de toekomst nog vervuld worden voor Israël. De hedendaagse “palestijnen” hebben geen enkel profetisch recht op Gaza, noch op het zogenaamde Palestina.

Zie hierover veel meer in: “Wie heeft recht op het land Israël?” -

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Recht-Op-Israel.pdf>

Eindnoten:

[1] Wikipedia.

[2] <http://www.eindtijd.com/>

[3] Uit “Encyclopedie van het Oude en Nieuwe Testament”, onder de redactie van Dr. S.P. Dee en Prof. Dr. J. Schoneveld, Bosch & Keuning N.V. / Baarn, deel 1, ISBN 90 246 4325 2.

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#)